

Amikor másnap délelőtt Lizi sétálni ment apukájával a Duna-korzóra, nem is sejtették, hogy két boszorkány követi őket.

– Hol ülünk le? – kérdezte a papa.

– A királykisasszony szobrával szemben! – felelt Lizi, és maga mellé ültette a babáját. – Ki készítette ezt a régi szobrot?

– Te is tudod – nevetett a papa.

– Én igen. De Ági baba nem tudja.

– Figyelj, Ági baba! A szobrot Marton László készítette, nem is olyan régen.

– Ági baba, tudod, melyik ország fővárosa Budapest? – kérdezte Lizi, aztán a baba helyett válaszolt: – Hát Magyarországé! És apu! Hány éves Budapest?

– Kétezer éve laknak itt emberek. A három város, Buda, Pest és Óbuda 1873-ban egyesült, azóta hívják Budapestnek.

– De a Dunának csak két partja van!

– Ez igaz, de azért Budától északra mégis ott van Óbuda.

– *Jaj, Anarchia!* – sóhajtott fel Analitika. – *Milyen fiatalok voltunk mi 1873-ban! Emlékszel azokra a csodás bálokra?*

– *Már hogyan emlékeznék – fortyant fel Anarchia. – Nem Amnézia vagyok, aki mindent elfelejt!*

Ám nem volt idő elmerülni az emlékekben: a két boszorkánynak követnie kellett Lizit és apukáját, akik átbuszoztak a Lánchídon Pestről Budára.

– Apu, melyik a kedvenc hidad?

– A Lánchíd.

– Miért?

– Mert ez volt Pest-Buda első kőhídja. 1849-ben készült el. Gróf Széchenyi István ajándékozta a két városnak.

– Nekem is a Lánchíd a kedvencem. Csak azt nem értem, hol hordja a nyakláncát.

– A tartószerkezete áll láncszemekből, azért nem látod. De már itt is vagyunk a Clark Ádám téren.

– Apu, miért mondtad k betűvel, nem pedig c-vel?

– Mert Clark Ádám, vagy másképpen Adam Clark, skót volt, ezért a nevét másképp mondjuk. Ő tervezte a Lánchidat.

– Itt leszállunk?

– Nem, megyünk még egy megállót.

